



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 312/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. D., R., t. č. vo väzbe B., zastúpeného advokátom Mgr. M. J., R., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 22/2011 a jeho uznesením z 19. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2011 doručená sťažnosť I. D., R., t. č. vo väzbe B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy

a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 22/2011 a jeho uznesením z 19. apríla 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Colného kriminálneho úradu Bratislava (ďalej len „colný kriminálny úrad“) ČVS: CKÚ-176/5008-V-2010 z 21. októbra 2010 podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesené obvinenie pre prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

V tejto trestnej veci bol uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 30/2010 z 22. októbra 2010 podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Písomný sľub sťažovateľa ani ponúkanú peňažnú záruku ako návrhy na nahradenie väzby sudca okresného súdu pre prípravné konanie neprijal.

Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Východ, Košice (ďalej len „úrad boja proti organizovanej kriminalite“) ČVS: PPZ-157/BOK-VY-2010 z 3. novembra 2010 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) a e) Trestného zákona.

Následne vyšetrovateľ úradu boja proti organizovanej kriminalite uznesením ČVS: PPZ-157/BOK-VY-2010 z 30. novembra 2010 konanie vedené colným kriminálnym úradom pod ČVS: CKÚ-176/5008-V-2010 spojil s konaním vedeným úradom boja proti organizovanej kriminalite pod ČVS: PPZ-157/BOK-VY-2010 na spoločné konanie s tým,

že toto bude vedené úradom boja proti organizovanej kriminalite pod ČVS: PPZ-157/BOK-VY-2010.

Podaním doručeným Okresnej prokuratúre Revúca (ďalej len „okresná prokuratúra“) 28. marca 2011 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Okresná prokuratúra žiadosti nevyhovela, preto o nej rozhodoval sudca okresného súdu pre prípravné konanie, ktorý uznesením č. k. Tp 30/2010-78 z 11. apríla 2011 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu.

V deň rozhodnutia sudcu okresného súdu pre prípravné konanie o prepustení sťažovateľa z väzby, t. j. 11. apríla 2011, vyšetrovateľ úradu boja proti organizovanej kriminalite uznesením ČVS: PPZ-157/BOK-VY-2010 podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku vylúčil konanie o prečine porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona zo spoločného konania vedeného pod ČVS: PPZ-157/BOK-VY-2010 s tým, že vylúčená trestná vec sťažovateľa bude vedená úradom boja proti organizovanej kriminalite pod ČVS: PPZ-112/BOK-VY-2011.

Proti rozhodnutiu sudcu okresného súdu pre prípravné konanie z 11. apríla 2011 o prepustení sťažovateľa z väzby podala okresná prokuratúra sťažnosť, na základe ktorej krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 22/2011 z 19. apríla 2011 napadnuté uznesenie sudcu okresného súdu pre prípravné konanie podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa týmto rozhodnutím krajského súdu boli porušené čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 ústavy, ako aj jeho základné právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 dohovoru. Svoje presvedčenie odôvodnil takto:

«Krajský súd v Banskej Bystrici odôvodnil svoje uznesenie najmä tými skutočnosťami, že „sudca pre prípravné konanie v rámci rozhodovania o väzbe môže

rozhodnúť pri zamietnutí žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, že dôvod, pre ktorý bol obvinený vzatý do väzby sa vzťahuje aj na ďalší závažnejší trestný čin, za ktoré je vedené trestné stíhanie v rovnakej veci.“

Krajský súd v Banskej Bystrici ďalej vo svojom odôvodnení konštatuje, že musel nedostatok Okresného súdu v Revúcej napraviť a musel zrušiť rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie, keďže má za to, že „väzobný dôvod v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku sa vzťahuje aj na obzvlášť závažný zločin, kde celová doba trvania väzby nesme presiahnuť 48 mesiacov. Nie je pritom potrebné meniť dôvod väzby tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 76 ods. 8 Tr. poriadku.“

Podotýkam, že v čase rozhodovania Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo opätovne trestné stíhanie obvineného I. D. za prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1, ods. 2, písm. a) Tr. zákona, vylúčená zo spoločného konania na samostatné konanie pod ČVS: PPZ-112/BOK-VY-2011...

Mám za to, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici obsahuje... také právne závery, ktoré možno charakterizovať ako zjavne neodôvodnené, z ktorých vyplýva nesprávny výklad príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov a toto uznesenie popiera ich podstatu a zmysel.

Záver, ktorými sa Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené, ba až arbitrárne. O arbitrárnosti možno hovoriť, nakoľko Krajský súd v Banskej Bystrici pri výklade aplikácii právneho predpisu sa natoľko odchýlil od znenia ustanovenia § 76 ods. 8 Tr. poriadku, že tým zásadne poprel ich účel a význam. Hoci v § 76 ods. 8 Tr. poriadku je striktno vymedzený postup súdu pri rozhodovaní o väzbe v prípade, ak je obvinený v tom istom konaní stíhaný za viac trestných činov, Krajský súd sa znením tohto ustanovenia neriadil.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5 Tpo 22/2011 zo dňa 19. 04. 2011 došlo k porušeniu základných práv a slobôd u sťažovateľa...

Z ustanovenia § 76 ods. 8 Tr. poriadku vyplýva, že ak je obvinený v tom istom konaní stíhaný za viac trestných činov, na určenie lehoty uvedenej v odseku 6... je rozhodujúci čin najprísnejšie trestný; rozhodnutie o väzbe sa však na tento čin musí pri vymedzení dôvodov väzby skutkovo vzťahovať. Ak je to potrebné na dosiahnutie tohto účelu, môže súd a

v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora rozhodnúť o zmene dôvodov väzby...

Z dôvodovej správy k novele Trestného poriadku č. 5/2009 jednoznačne vyplýva zákonodarcov účel predmetného ustanovenia § 76 ods. 8 Tr. poriadku:

„V § 76 ods. 8 sa zdôrazňuje, že z hľadiska dĺžky väzobnej lehoty pri stíhaní za viacero trestných činov sa použitie najdlhšej z lehôt podľa § 76 ods. 6 musí týkať trestného činu, na ktorý sa vzťahuje uznesenie o väzbe, ktorého odôvodnenie musí v zmysle § 72 ods. 2 obsahovať aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok tohto uznesenia opiera. Nemôže teda dôjsť k predĺženiu väzobnej lehoty len spojením vecí, pokiaľ sa na obe spojené veci uznesenie o väzbe nevzťahuje. Tento účel však možno dosiahnuť rozhodnutím o zmene dôvodov väzby, teda vecne aj vo vzťahu k inému, prísnejšie trestnému činu, pre ktorý sa konanie tiež vedie. To platí i v prípade, ak by išlo o ten istý väzobný dôvod podľa § 71“.

Výklad ustanovenia § 76 ods. 8 Tr. poriadku možno vidieť v tom, že ak by bol obvinený vzatý do väzby pre niektorý z dôvodov väzby uvedených v § 71 Tr. poriadku, resp. pre viacero z týchto dôvodov väzby, väzba sa vzťahuje na konkrétny trestný čin u obvineného musí byť presná špecifikácia skutku, ktorý sa kladie obvinenému za vinu a pre ktorý je v čase vzatia do väzby stíhaný.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obvineného I. D. upravené v článku 12 ods. 4, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy SR a článok 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4, ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu Banská Bystrica, konkrétne uznesením, sp. zn. 5 Tpo 22/2011 zo dňa 19. 04. 2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 5 Tpo 22/2011 zo dňa 19. 04. 2011 sa zrušuje a Krajskému súdu Banská Bystrica sa prikazuje, aby obvineného I. D. neodkladne prepustil z výkonu väzby na slobodu.

3. Krajský súd Banská Bystrica je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 314,18 €... na účet právneho zástupcu Mgr. M. J..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 ústavy, porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 22/2011 a jeho uznesením z 19. apríla 2011, ktorým zrušil uznesenie sudcu okresného súdu pre prípravné konanie č. k. Tp 30/2010-78 z 11. apríla 2011 a sám žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 5 ods. 5 dohovoru každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Sťažovateľ videl porušenie svojich práv predovšetkým v tom, že krajský súd použil nesprávny výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku, čím došlo k popretiu ich podstaty a zmyslu. Závery krajského súdu sú podľa názoru sťažovateľa „*zjavne neodôvodnené ba až arbitrárne*“, pretože krajský súd sa pri výklade aplikácie právneho predpisu natoľko odchyľil od znenia ustanovenia § 76 ods. 8 Trestného poriadku, že tým zásadne poprel ich účel a význam.

V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ svojou sťažnosťou napáda rozhodnutie krajského súdu, ktoré je výsledkom rozhodovania a rozhodnutia o väzbe. Vo vzťahu k namietanému základnému právu na osobnú slobodu a právu na slobodu ústavný súd poukazuje na to, že v zásade nie je tzv. „*skutkovým súdom*“, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ak by malo ísť o dokazovanie, ktoré by malo nahradiť dokazovanie nevykonané všeobecnými súdmi.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neopodstatnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05).

Sťažovateľ predovšetkým nesúhlasí s interpretáciou ustanovenia § 76 ods. 8 Trestného poriadku krajským súdom.

Podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku ak je obvinený v tom istom konaní stíhaný za viac trestných činov, na určenie lehoty uvedenej v odseku 6 je rozhodujúci čin najprísnejšie

trestný; rozhodnutie o väzbe sa však na tento čin musí pri vymedzení dôvodov väzby skutkovo vzťahovať. Ak je to potrebné na dosiahnutie tohto účelu, môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora rozhodnúť o zmene dôvodov väzby.

Podľa názoru sťažovateľa sa väzba v jeho trestnej veci nevzťahovala na obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2 písm. c) a d) i ods. 2 písm. c) a e) Trestného zákona, ale iba na prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona.

Podľa § 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby; za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby.

Krajský súd o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k otázke namietanej sťažovateľom krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. 5 Tpo 22/2011 z 19. apríla 2011 uviedol:

„Krajský súd dáva do pozornosti, že obvinený I. D. bol vzatý do väzby sudcom pre prípravné konanie dňom 21. 10. 2010 v súvislosti so stíhaním za prečin. V priebehu väzby mu bolo vznesené obvinenie a to dňa 03. 11. 2010 aj za obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. Uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 30. 11. 2010 boli veci spojené na spoločné konanie.

Obvinený podaním doručeným okresnej prokuratúre dňa 28. 03. 2011 žiadal o prepustenie z väzby na slobodu.

V ustanovení § 79 ods. 2 Tr. por. je okrem iného uvedené, že sudca pre prípravné konanie je povinný skúmať, či dôvody väzby trvajú alebo sa zmenili. Koná tak pri návrhu

prokurátora na predĺženie väzby alebo na zmenu dôvodov väzby a tiež pri rozhodovaní o žiadosti obvineného na prepustenie z väzby.

Rozhodnutím o väzbe sa rozumie aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu (§ 72 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

Z toho vyplýva, že sudca pre prípravné konanie v rámci rozhodovania o väzbe môže rozhodnúť pri zamietnutí žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, že dôvod, pre ktorý bol obvinený vzatý do väzby sa vzťahuje aj na ďalší závažnejší trestný čin, za ktorý je vedené trestné stíhanie v rovnakej veci. Sudca pre prípravné konanie však dospel k záveru, že obvineného je potrebné prepustiť z väzby na slobodu.

Krajský súd musel tento nedostatok napraviť a musel zrušiť rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie, keďže má za to, že väzobný dôvod v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa vzťahuje aj na obzvlášť závažný zločin, kde celková doba trvania väzby nesmie presiahnuť 48 mesiacov. Nie je pritom potrebné meniť dôvod väzby tak ako to má na zreteli ustanovenie § 76 ods. 8 Tr. por.

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd pri zrušení rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie sám rozhodol tak, že žiadosť obvineného I. D. o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, s poukazom aj na skutkové okolnosti v súvislosti so závažnejším trestným činom, ktorého sa obvinený mal dopustiť tak, že distribuoval psychotropné a omamné látky po dlhší čas a vo väčšom rozsahu.“

Podľa názoru ústavného súdu z obsahu tejto časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu jednoznačne vyplýva, prečo rozhodnutie okresného súdu zrušil a sám o ďalšej väzbe sťažovateľa rozhodol.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia v podstate nepopiera výklad ustanovenia § 76 ods. 8 Trestného poriadku tak, ako ho uviedol vo svojom rozhodnutí okresný súd a ani v rozpore so znením dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu. Druhostupňový súd len poukázal na to, že okresný súd mohol (a podľa názoru krajského súdu aj mal) pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodnúť o rozšírení dôvodu väzby aj na skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin. Takýto postup mu umožňoval § 79 ods. 2 Trestného poriadku. Keďže okresný súd tak neurobil, a podľa názoru

krajského súdu to bolo potrebné, sám o tomto rozhodol tak, ako to uviedol v napadnutom uznesení.

Keďže úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné. A práve aj v tomto smere sa rozhodnutie krajského súdu z hľadiska sťažovateľovej námietky o nedostatočnej odôvodnenosti, resp. arbitrárnosti rozhodnutia tohto súdu o jeho ponechaní vo väzbe javí ako akceptovateľné.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, ktorými ustanoveniami Trestného poriadku sa pri svojom rozhodovaní spravoval, a uviedol spôsob, akým ich na trestnú vec sťažovateľa aplikoval.

Ústavný súd pritom nezistil taký výklad týchto relevantných ustanovení procesného predpisu upravujúceho postup v trestnom konaní v označenom rozhodnutí krajského súdu a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktorý by mohol vyvolať nezlučiteľné účinky s ústavou. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

V rozsahu uplatnených námietok sťažovateľa ústavný súd považuje dôvody uvedené všeobecným súdom za dostatočné. Nad tento rozsah kvalitu odôvodnenia uznesenia ústavný súd neposudzoval.

Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že v čase rozhodovania krajského súdu bolo konanie o prečine vylúčené zo spoločného konania, je potrebné podotknúť, že úlohou krajského súdu bolo preskúmanie správnosti výroku napadnutého rozhodnutia, proti ktorému bola sťažnosť podaná, a konanie okresného súdu predchádzajúce tomuto výroku

napadnutého uznesenia. Preskúmvacia právomoc druhostupňového súdu je teda sústredená na prvostupňové rozhodnutie, ktoré krajský súd nepovažoval za správne.

Vzhľadom na tieto dôvody ústavný súd vyslovil, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 dohovoru je zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 ústavy, stabilizovaná judikatúra ústavného súdu tieto kvalifikuje ako všeobecné ustanovenia, ktoré treba vykladať a chápať ako ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov a ktoré nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach. Ich aplikácia nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na základné právo alebo slobodu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 34/96, I. ÚS 58/97, I. ÚS 59/97, IV. ÚS 153/09).

Porušenia citovaných ustanovení čl. 12 a čl. 13 ústavy či už v samostatnom chápaní a v danom (konkrétne posudzovanom) prípade ani v spojení s namietaným porušením čl. 17 ústavy alebo čl. 5 dohovoru sa sťažovateľ nemôže úspešne domáhať jednak pre ich všeobecný charakter, ale najmä (v spojení s čl. 17 ústavy alebo čl. 5 dohovoru) vzhľadom na skutočnosť, že tieto v konaní pred všeobecným súdom (krajským súdom) porušené neboli.

Ústavný súd teda nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom, resp. rozhodnutím krajského súdu a označenými článkami ústavy, preto považoval aj túto časť jeho sťažnosti za zjavne neopodstatnenú, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na záver ústavný súd v súvislosti s citovaním jeho rozhodnutí v odôvodnení sťažnosti sťažovateľom na podporu jeho argumentácie podotýka, že tieto konkrétne sťažovateľom uvedené časti rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 455/2010 a sp. zn. IV. ÚS 428/2010 nie sú hodnotiacimi závermi rozhodovacej činnosti ústavného súdu, ale tieto časti sú v rozhodnutiach uvedené ako také, ktoré ústavný súd prevzal z rozhodnutí všeobecných súdov bez toho, aby tieto tvrdenia bližšie samostatne posudzoval, t. j. predmetom označených konaní pred ústavným súdom neboli otázky, ktoré sú predmetom tejto sťažnosti.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie ústavného súdu o ďalších požiadavkách sťažovateľa (zrušiť rozhodnutie krajského súdu, prikázať prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a nahradiť mu trovy konania pred ústavným súdom), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011